

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 1 PENGŐ.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, BUDAPEST, VI., FELSŐERDŐSOR 5. III.

„Kendőt kötött maga körül“

(Ján. 13. 4.)

Kicsoda? A Mester. Jézus Krisztus. Mikor kötött kendőt maga körül? Mikor tanítványaival utoljára vacsorázott. Tehát olyan alkalomkor, amit soha életükben többé el nem felejtettek.

Jézus szerette a szemléltető oktatást. Tudta ha az embernek két érveke közül, nemcsak a fülre, hanem a szemre is hat, akkor jobban megjegyzi a hallott igazságot. Azért mutatott az ég madaraira amelyek ott repkedtek hallgatói feje felett s ott fészkeltek a fák lombja között s megértette velük, hogy ha azok bár nem szántanak, nem vetnek, a mennyei Atya mégis eltartja őket, akkor azoknak, akik Isten gyermekei nincs okuk aggodalmaskodni a megélhetést illetőleg. A juhait legeltető, juhait féltő szeretettel s gondnal őrző pásztort látván, szemléltetve oktatja tanítványait a pásztor hűségére, szeretetére, önfeláldozására. Neki kedvesebb a nyája, mint az élete. Szemléltetve oktatja követőit arra, kire figyeljenek, kire hallgassanak, kit kövessenek, kiből bizzanak. Amikor ellenséges ravaszkodással vesztére törnek s jól kigondolt csellel akarják Jézust lehetetlenné tenni úgy a zsidó nép, mint a római hatóság előtt — akkor Jézus, hogy mindenki, még a legelfogultabb ellenség is kénytelen legyen a megadott feleletet úgy tovább adni, amint Jézus mondta: egy pénz darabot szemléltet s a rajta levő körfelirattal és képpel, amit minden hallgatója ismert, megadta rövid, világos s igen határozott feleletét: Adjátok meg Istennek ami Istené és a császárnak ami a császáré!

Akik ezt a szemléltetve kifejtett oktatást hallották, azok soha többé nem felejtették el! A Mester azért szeretett szemléltetve oktatni, hogy ne felejtsek el a hallottakat.

Ezzel a legutolsó alkalommal pedig olyat akart mondani, tanítványait, mindenkori követőit, olyas valamire oktatni, ami

végtelen fontos s ami az Ő hozzávaló tartozásnak a legegyszerűbb s a legelengedhetlenebb része. Ráakart mutatni arra, hogy az Ő tanítványainak mindenütt a föld kerkségén, minden népek közt, az a közös ismertető jele: ha egymást szeretettel szolgálják!

Ő a Mester letérdelt a földre! Megalázkodott mester letérel. Megmosta tanítványainak lábát. Szolgált nekik, mert szerette őket. Ráakarta őket nevelni amint most Ő szolgál nekik, úgy szolgáljanak mindenkoron, mindenütt, mindenkinek. Igével szolgált nekik: ez megnyitotta szívüket — hívőkkel lettek. Isten országába találtak. Nemsokára vére hull a nyájért, ebben megfürödhettek s megtisztulhatnak minden bűntől, minden utközben a lelkükre rakodott szennytől. Akkor egészen tiszták lesznek. Méltók arra, hogy az Ő áldozatába, ártatlan vérebe felöltözve, örököljék az élet koronáját.

Kétezer év óta nagyon ismerőssé vált a töviskoronát viselő, az általszegzett kezű, kereszten szenvedő Jézus. Sokat prédikáltak s prédikálnak ma is arról, mit jelent az emberiség számára a Jézus szenvedése, kereszt halála, feltámadása. A glóriával bevont fejű Krisztus is nagyon ismerős.

De a földön térdeplő, tanítványainak lábát mosó Jézus nem ismerős. Sajnos, az alázattal és szeretettel szolgáló Jézus nem ismerős. A mai keresztyéneknek szinte ismeretlen az a Jézus, aki „kendőt, vagy úgy is mondhatjuk „kötényt“ kötött maga körül.

Ez éppen a mai keresztyénségnek a szegénysége, a gyengesége, a szégyene. Ezért nem imponál már befelé, Európában s ezért veszítette hitelét a színes fajok előtt.

Valahogy úgy van, hogy 2000 éven át mindig a keresztre feszített és feltámadott Krisztust prédikálták. Az elmét tömték jól kidolgozott elméletekkel, a fület pedig győ-

nyörködtették szép szónoki frázisokkal. A hallgatók meghallgatták s névleg keresztyének, a mindennapi életben pogányok maradtak, Krisztustól, teljesen távol. A szivekben élő, tanítványainak most is szolgáló, Krisztusról, akinek indulata, természete, lelke, szeretete, egész lénye ott látható, ott szemlélhető, ott ismerhető fel, követőinek életében, arról vajmi keveset prédikáltak s még kevesebbet mutattak be Európának s a pogány világnak.

Valahogy igen sokat tanultunk a glóriával körülövezett Jézusról, de keveset tudunk a mindennapi gyakorlatba átvinni. Félek, hogy úgy vagyunk mindazzal, amit Jézusról tanultunk, mint az érettségizett diák, aki két nagy fekete iskola táblára leírja az algebrai és fizikai tantételeket, de mikor haza megy a lakására, nem tudja bevezetni az egyszerű házi csengőt, még csak kijavítani sem tudja. Más az elmélet és más az alkalmazása.

A mi keresztyénségünk eddig csak elmélet volt. Az alkalmazáshoz még nem jutottunk.

Hallottuk Jézustól, hogy ha valaki pofonüt jobbfelől, tartsuk oda a másik orcánkat is. Csodáljuk Őt, hogy Ő ezt megtette, de mi magunk még nem gyakoroljuk. Jézus tanítása csak az elmékben él, de nem az életünkben.

Krisztus megfeszítettett a keresztfán. Értünk is. De mi még nem feszítettünk meg az Ő számára. Ő feltámadott a halálból! De mi még nem vagyunk élő keresztyének. Krisztus szolgált nekünk életével, tanításával, szenvedésével, halálával, feltámadásával, de mi még nem szolgálunk neki úgy hogy „kendőt” kötnénk magunk körül s alázattal, szelidséggel türelemmel, áldozatkészséggel, lemondással, önzetlenül igyekeznénk a „Mester” nyomdokába lépni. Pedig másképp nem lehetünk Krisztus igaz követői, csak úgy, ha mi is szeretettel szolgálunk egymásnak, mint Ő tette!

Szeretettel szolgál-sz-e?

W. J.

Evangelizáció Borjádón.

Idei evangelizációnkat március hó 5–8-ig tartottuk. Häuermann F. tv. schaffhauseni prédikátor szolgált az Igével. Imatermünk minden este zsufolásig megtelt. Ez azt bizonyítja, hogy még falunkban is vannak Isten után vágyódó lelkek. Hogy az Ur jelen volt és Lelke által munkálkodott, erről a sokak szeméből kicsordult könnyek tanuskodtak. Imádkozunk, hogy a hirdetett Ige ne térjen vissza üresen, hanem mindenkinél megteremje az örök élet gyümölcsét.

H. J.

Az öröm.

Ha, mint a gazdag ifju, oda mehetnék az Ur Jézushoz, lábaihoz omolva kérnék szent ajkairól utbaigazitást és ha Ő azt mondaná: élj imaéletet, táplálkozz az Igéből, tartsd meg a parancsolatokat és ha mi örvendezve mondhatnók, hogy ezt megtartottam mind, oh kedves testvéreim mily soknak mondaná az Ur Jézus — olyanoknak is, kik az Ő tanítványainak mondják magukat, kik szent Igéjét hirdetik — van egy fogyatékoságod. Van testvéreim egy fogyatkozásunk, amely miatt nem tudunk úgy haladni Krisztus után, ahogy szeretnénk, mert hideg kötéssel reánk nehezedik s ez az öröm hiánya. Testvéreim, sokszor nem tudunk örülni az örülőkkel. Más munkájának sikere nem tölt el örömmel afölött, hogy ime Jézusunk ügye előbbre haladt. A legjobb esetben közönyösen fogadjuk, hogy ennek vagy annak a munkája szépen halad, vagy az Ur valamelyik testvér életében csodálatosan megdicsőítette magát. A mi életünkről és munkánkról elváránk, hogy elismeréssel, szeretettel és örömmel nyilatkozzanak, de mi oly sokszor mily fukarok vagyunk valakinek örömeiben osztolni.

Az elveszett drakhmát megtaláló asszony az Ur Jézus elbeszélése szerint (Luk. 15, 8–10) összehívta szomszédait és barátait, mondván: „Örüljetelem velem.” Oh testvéreim, ha ez az asszony hozzánk jönne, sokszor mily kevés örömet találna nálunk. Örömmel mutatná drakhmáját, de mi talán kelletlenül lehüitenénk örömet, hát ez is valami, hogy abból a drakhma ügyből ilyen nagy dolgot csinál. Vagy talán kétkedően leintenénk, hogy szomszédasszony korai az öröm, hátha hamis a drakhma, jó lesz jobban megnézni.

A munkánk, életünk sikertelenségének gyakran ez az örömtelenség, egymás iránti irgalmatlanság az oka, nem tudunk igazán örülni az örülőkkel s sirni a sirókkal. Ha igazán bővülködő szeretetben áradó életet akarunk élni, ha többet sokkal többet akarunk cselekedni, mint mások, akkor kérjük az Urat, tanítson meg igazán szívből örülni a mások munkájának, akár egyénről, akár testületről vagy felekezetről van szó. Küzdeni mások sikeréért, mintha a mi ügyünk volna, mert hiszen „parancsolatnak vége pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet”. (I. Tim: 1–5.) amelynek együtt kell örülni az örülőkkel és sirni a sirókkal.

Libellus.

Kis fiam. Az emberekhez ne tudománnyal, hanem szeretettel közeledj.

Magyar gyermekek az ölebekhez.

Mi arcunkon sápadtság ül
Jaj de jó is néktek.
Nektek kijut minden jókból
Ti mivelünk jaj de nem cseréltek.

Nekünk örömnépünk az:
Ha kenyeret eszünk.
Oh de más a Ti éltetek
S más a mi életünk.

Urnőitek kicsiny kezét
Hogyha meg nyaljátok:
Oda rakja minden drága
Kincsét, selymét rátok.

Lukulluszi kiskirályság
Amelyben Ti éltek,
Éhes emberpalántákkal
Dehogyis cseréltek.

Inyenc falat és cukorkák:
Nálatok már semmi,
Erre azt gondoljátok
Igy kell annak lenni.

Sohasem volt pedig irva:
Szó, amely azt mondja:
Hogy legyen a földi ember
Kutyájának bolondja.

Fürösztött kis kényes kutyák!
Jő még ránk is hajnal,
Mikor inség tépteszivünk
Nem lesz tele jajjal.

Fürösztött kis pincsik, mopszlik!
Üzenjük hozzátok
Értetek ki minket megvet,
Fején ül az átok.

Nemess Endre.

Bátor szó.

Stein kisasszony a darmstadti udvarhölgyek egyik igen finomlelkű előkelő tagja volt. Szépsége és műveltsége miatt IV. Vilmos angol király nagyon tisztelte s szerette. A király egyszer ebéd közben kigunyolta a bibliát s az isteni dolgokat s Stein kisasszony felé fordulva azt kérdezte:

„Mit szól ehhez Stein kisasszony?”
De a kisasszony nem szólt semmit. Csak

mikor a király már harmadszor kérdezte, akkor azt felelte: „A gunyolódókat megbünteti az Isten.” Ez a kijelentés úgy hatott mint a bomba. Vége volt az ebédnek. A király izgatottan járt le és fel az ebédlőben. Egyszer csak int egyik szolgájának. Az eltűnik s nemsokára visszajön egy ékszerdobozzal, benne egy remek művű arany nyaklánccal. A király Stein kisasszonynak nyújtotta s azt mondta: „Ön ma olyasmit mondott nekem, amit még senki sem mert a szemembe vágni. De hogy lássa, hogy méltányolom azt, ha valaki mennyei királyát feljebb becsüli földi királyánál, fogadja tőlem ajándékkul ezen nyakláncot a mai nap emlékére. Ha pedig megint hasonló helyzetbe jutna mint ma, úgy tegyen mindenkoron bátor bizonyosságot égi királyáról!”

Bátor és igaz bizonyágtevő vagy?

Aki kritikát vet, kritikát arat.

A három rosta. Jak 3, 1-.

A bölcs Sokrateshez valaki lóhalálában futott s azt mondta:

„Hallod Sokrates, nem is hittem volna, hogy barátod . . .”

„Ne folytasd” mondta a bölcs, „megrostáltad közölni valódat három rostában?”

„Megrostáltam-e?” válaszolta a kérdezt csodálkozva.

„Igen!” Válaszolta Sokrates, „három rostán kell előbb átmennie. Lássuk átmegy-e? Az első rosta az igazság rostája. Kérdezlek, vajjon mindaz, amit elmondani akarsz — igaz-e?”

„Nem tudom igaz-e, csak úgy hallottam.”

„Akkor vizsgáljuk meg a második rostát. Amit közölni akarsz jó-e legalább, ha már nem is igaz?”

„Nem, nem jó, ellenkezőleg.”

„Nos hát bocsássuk át a harmadik rostán s kérdezzük, szükséges-e hogy elmondjad azt, ami annyira felizgatott?”

„Hát nem olyan szükséges, csak gondoltam elmondom.”

„Lám, ha közölni valód nem igaz, nem jó, s nem is szükséges az elmondása, akkor hát inkább fojtsd magadba s ne terhelj vele engem” — mondá nevetve Sokrates.

De jó lenne, ha mi is a különböző szállingozó híreket, fülbesuttogásokat, s rágalmakat előbb ezen a három rostán át bocsátanók. Kevesebb lenne a civakodás, irigykedés, pártoskodás, gyanusítgatás, perpatvar. bánat!

Hirek.

A budapesti német ifjusági egyesület ünnepélye és közgyűlése. Február hó 22-ikén volt a német ifjusági egyesület jól sikerült évzáró ünnepélye. Szavalat, zeneszám, ének- és szavalókar váltakozott a jól összeállított programban. Az elnök az egyesületi év eseményeiről tartott érdekes beszámolót. Az ünnepi beszédet az ifjuság illusztris vendége dr. Wunderlich F. Leipzig, Németország ifjusági titkára tartotta.

Az előadó beszédében kifejtette, hogy milyen munka folyik az egész kontinensen abban az irányban, hogy fiatal embereket megmentsenek a világ csábító forgatagából.

Március 1-én tartotta a német egyesület, egy tea-est keretében, rendes évi közgyűlést. Funk M. szuperintendens szavai vezették be az ülést, aki az ifjuság jogairól és kötelességeiről adott megszívlelendő fejtegetéseket.

Hisszük, hogy Isten áldását fogja adni munkánkra; az Ő segítsége nélkül mit sem tehetünk. — Az ifjuság — Jézusért!

Használt bélyegek. A hazai methodista egyház néhány árvagyermeket s elaggott férfit és nőt tart el Budakeszi telepén. Ezt a jótékony munkát úgy is lehet támogatni, hogy használt bélyegeket juttatunk e címre: Fleps János, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Eli Lewkovics a neve annak a methodista lengyel embernek, aki megtérése után annyira megkedvelte a methodista énekeket, hogy a saját költségén egy 150 énekből álló énekeskönyvet nyomtatott s most végig vonul honfitársai közt s énekelve terjeszti a szebbnél-szebb énekeket.

Stahlin egyik legutóbb tartott beszédében azt hangoztatta: „Az ötéves program hároméven belül megvalósítandó. Ha ez meglesz, akkor Oroszországban nem lesz magántulajdon, házasság, templom. Meglesz az igazi kommunizmus. Mindazt, ami nem ennek a célnak a szolgálatában áll, fizikailag meg kell semmisíteni!”

Murtinoban (Macedónia) a methodista egyház imateremtés hatóság bezáratta, az orthodox egyház papjának agitációja folytán. Kolesinoban pedig levették a toronyból a harangokat. Két fiatal macedon testvér most lépett az igehirdetés szolgálatába honfitársai közt.

Egy angol törvény 1781-ből, megtiltja, hogy a kocsmák vagy színházak vasárnap nyitva lehessenek. A londoni községi tanácsát most pénzbírságra ítélte a bíróság, mert megengedte a moziknak, színházaknak, hogy vasárnap nyitva

lehessenek. A vendéglősök és mozitulajdonosok ezt az ítéletet megfellebbezték.

A sok gyilkosság, betörés, lopás házasságtörés, elválás, ami már nagy mértékben jelentkezik nálunk is, nem legutolsó sorban a mozik rovására írható. Nálunk is zárva kellene tartani vasárnap minden mozit s minden kocsmát.

Olaszország propagandát kezdett a többgyermekes családok érdekében. Szép eredményt is értek el. Több, mint 20000 olyan család van, hol 10 gyermeknél több van. A halálozást a születések száma 515.12-vel mulja felül.

A sok gyermek Isten áldása. Majd megmutatja Olaszország jövője.

Rabszolgakereskedés. Állítólag Palesztinában is van még. Az arab földművesek kiskorú leánygyermeküket 25 évre eladják, mint cselédeket. Egy 8 éves kislány 459—500 P-be kerül. Az ügynök 40 P-t kap a közvetítésért. Állami hivatalnokok is tartanak ilyen rabszolgákat. Találtak fehér férfi és női rabszolgákat is.

Berlinben 1929-ben 43.344 gyermek született. Ebből 7785 törvénytelen volt; többnyire cselédlányok gyermekei.

Öngyilkos akart lenni.

Egy gazdag ember meséli: Volt idő, mikor nagyon életunt voltam. Egy este kimentem a folyóhoz, hogy véget vessek életemnek. Egyszer csak érzem, hogy valaki megrángatja hátulról kabátomat. Megfordultam, hát egy kis fiú áll mögöttem s már mondja is: „Hatan vagyunk odahaza, majd meghalunk éhen.” Gondoltam mielőtt belevetem magam a folyóba, elmegyek a fiuval a nyomortanyára s megnézem őket. Elmentem. Mikor láttam nyomoruságukat — oda dobtam nekik teli pénztárcámat s mikor láttam örömtől sugárzó arcukat azt mondtam, holnap megint meglátogatom őket. Közben elfelejtettem az öngyilkosságot mert beláttam, hogy mégis csak van a földön öröm és van értelme az életnek. „Szégyeltem magam, hogy erre ily későn jöttem rá.”

Nyisd ki a szemedet! Környezetemben is vannak bizonyára emberek akiknek egy-egy szóval, egy-egy cselekedettel örömet szerezhetsz. Ez megerősíti őket is, meg téged is! Rá jössz, hogy az életnek mégis van értéke — bármily tele is legyen keserűséggel.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. i. Szövetkezet
Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért felelős: Wallrabenstein Jakab

Aurora-nyomda, VI., Székely Bertalan u. 2c. Telefon: Aut. 102—58.
Nyomdáért felel: Spitzer János.